

Rachel Gibson

Kus me dan!

Karakter Uitgevers B.V.

Hoofdstuk I

*Het dagboek van Vivien Leigh Rochet
Afblijven! Op lezen staat de DOODSTRAF!!*

Lief Dagboek,

Het is officieel!!!! Ik háát mevrouw Eleanor Whitley-Shuler. Iedereen noemt haar Nonnie. Maar ik niet. Ik noem haar de Bidsprinkhaan, omdat ze lang en dun is en insectenogen heeft. Meneer Fredrickk Shuler is overleden in het jaar nadat mama en ik in het koetshuis waren komen wonen. Hij heette Fredrickk, maar ik kan me hem niet herinneren en weet ook niet hoe hij is doodgegaan. Ik was nog maar een ukkie, maar ik durf te wedden dat de Bidsprinkhaan zijn hoofd heeft afgebeten. Ik weet dat ze mijn hoofd zou willen afbijten. Mama zegt dat de familie Whitley-Shuler onze vrienden zijn, maar ik heb gezegd dat dat niet zo is. Wij werken voor hen en wonen in hun koetshuis. Mama zegt dat ik aardig moet zijn, maar ik wil niet aardig zijn. Mama zegt dat ik geen mensen mag haten, maar de Bidsprinkhaan heeft tegen mama gezegd dat ik zo dik als een oliebol ben en dat ik niet zoveel ijs moet eten. Toen ze niet keek, heb ik een stom hondenbeeldje omgegooid. EXPRES!!

Lief Dagboek,

Ik haat school!!!! Elk jaar spreekt mijn meester of juf mijn

naam verkeerd uit. Ze zeggen Vivien Rosjet. Dan moet ik weer zeggen dat het Rosjee is. Ik zit al sinds de kleuterklas op dezelfde basisschool. Acht jaar lang hebben de meesters en juffen op de eerste dag van elk schooljaar mijn naam verkeerd uitgesproken. (Oké, de eerste dag in de kleuterklas kan ik me niet meer helemaal herinneren.) De kinderen in de klas lachen me uit en noemen me rot-sjet. Ik haat ze en ze zullen er allemaal spijt van krijgen als ik later een beroemde filmster ben. Dan willen ze allemaal mijn vrienden zijn, maar dat laat ik niet gebeuren. Ze mogen ook niet naar mijn films kijken of naar het grote huis komen dat ik op een dag voor mama ga kopen. Behalve Lottie en Glory. Zij mogen wel komen. Zij zijn mijn vriendinnen en we lunchen altijd samen. Glory krijgt dit jaar een beha. Mama zegt dat ik geen beha nodig heb. NIET EERLIJK!!!

Lief Dagboek,

Dood aan de Bidsprinkhaan!!! Toen ik en mama vandaag in het grote huis aan het schoonmaken waren, zei de Bidsprinkhaan dat ik maar moest stofzuigen omdat ze me niet vertrouwt met een stoffer. Ze zegt dat ik te veel ongelukjes heb. Ze zegt dat ik onhandig ben en ze is bang dat ik de foto's van haar superstomme zoons Henry en Spence omstoot. Ik ben twaalf, bijna dertien. Ik ben niet onhandig en ik heb geen ongelukjes. Ik doe het expres, en wat kunnen Henry en Spence mij nou schelen? Ze zitten ergens anders op school en komen alleen in de vakanties thuis. Het zijn eikels. Vooral Henry. Hij lacht nooit eens of zo. Ik noem hem Enge Henry of Stomme Henry. 😊 Hij is vijf jaar ouder dan ik, maar hij gedraagt zich alsof hij veel ouder is. Hij kijkt me met die zwarte oogballen van hem aan alsof hij mijn gedachten kan lezen. Hij kijkt naar me alsof hij weet dat ik dingen expres omstoot en erover lieg. Maar hij zegt nooit iets. Zoals afgelopen zomer, toen iemand die stomme tuinkabouter om had gegooid waardoor zijn stomme arm was afgebroken. De Bidsprinkhaan zei dat dat ding al heel oud was en al sinds voor de oorlog in de familie was. Ze zei dat het vast door mij kwam. Ze zei dat ik er vast aan had gezeten en

hem had omgegooid, maar ik zei dat ik niets had gedaan. Henry keek me met zijn zwarte ogen aan alsof ik een leugenaar ben en Spence lachte omdat... Spence is gek en lacht om alles. Ik heb heel hard gekrijsd en ben het koetshuis binnengerend voordat de Bidsprinkhaan mijn hoofd kon afbijten. Wie maakt zich nou druk om een stomme tuinkabouter? Dat ding is zo zwaar dat je er een kind mee kunt vermoorden. Een kind kan er niks aan doen dat dat ding omvalt als je op zijn schouders gaat staan om naar een vogelnest in de boom te kijken. Mocht iemand dit vinden en het lezen, ik heb niks gedaan!!!

Lief Dagboek,

Ik ben helemaal van school naar huis gerend omdat mama me mee zou nemen naar de zandkastelen op Folly Beach. Toen ik binnenkwam, wist ik dat we niet zouden gaan. Mama zat op de bank met de patchworkdeken die omi voor haar heeft gemaakt. Ze aaide erover met haar vingers en staarde naar het plafond zoals ze altijd doet als ze een trieste bui heeft. Ik ga omi Roz deze keer niet bellen of ze me komt halen. Ik ben bijna dertien (over zeven maanden) en kan wel voor mezelf zorgen. Ik kan nu ook wel voor mama zorgen. Ik haat die trieste buien. Ik hoop dat deze niet zo heel lang duurt. ☹!!!

Lief Dagboek,

Vandaag zijn ik en mama naar de winkel gelopen om aardbeienkoeken en Coca-Cola te kopen. Mama was vandaag in een vrolijke bui en we zijn ook naar het Waterfront Park gelopen. We hebben onze voeten natgemaakt in de Ananas-fontein en zijn toen naar de boten in de haven gaan kijken. Mam zegt dat we op een dag samen wegvaren. Ze wees naar een groot jacht en somde alle plaatsen op waar we naartoe gaan. Aruba, Monaco, Zanzibar, ze zei dat het echt zou gebeuren, maar ik weet dat het niet zo is. Op weg naar huis zei mama dat ze ooit een huis op Rainbow Row wil kopen omdat ze er zo lekker uitzien. Als een rij van die pastelkleurige snoepjes die ze bij Kroger verkopen. Ze zei dat ze altijd gelukkig zou zijn in een lekker

huis. Als ik een beroemde filmster ben, ga ik het roze huis voor haar kopen, zodat ze altijd gelukkig kan zijn. 😊!!

Lijstje met dingen die ik ga kopen als ik rijk ben

1. Roze snoephuis
2. Mijn eigen ijswinkel
3. Portofoon - mama zegt dat alleen drugsdealers een portofoon hebben - echt niet!
4. Een zwembad
5. Een hondsdolle aap die Henry moet bijten

Hoofdstuk 2

Onder de brede rand van een zwarte strohoed legde Vivien Leigh Rochet een hand tegen haar voorhoofd en kreunde zacht.

‘Iets te veel appletini’s gehad gisteravond?’

‘Wel wat.’ Vivien pakte een waterfles uit de armsteun tussen haar en Sarah, die nu vijf maanden haar assistente was. Ze zaten achter in een zwarte Cadillac Escalade die snel over de Interstate 26 naar Charleston reed, en de donderwolken pakten zich samen boven de historische stad. ‘Christian zei dat ze mooi bij mijn ogen kleurden.’ Christian Forsyth – echte naam Don Smith – was Viviens nieuwste tegenspeler en, volgens de roddelbladen, haar nieuwste Hollywoodlover.

‘Vandaag heeft je gezicht een mooie appletinikleur.’

Vivien nam een flinke slok water en sloeg op de knop in de armleuning. ‘Praat niet over appletini.’ Het raam gleed omlaag en ze hield haar gezicht in de wind die over de rand van het raam heen blies. De luchtstroom deed de rand van haar hoed bewegen en rook naar de hoge dennenbomen en struiken die langs de snelweg groeiden. Hij rook naar magnolia en zonnenschijn. Naar regen en zeebriesjes. Naar chaos en troost. Naar thuis.

Naast haar tikten Sarahs vingers op het scherm van haar notebook, en voorin zat de chauffeur in zijn telefoon te praten terwijl hij van baan wisselde. Als hij zo aan dat stuur bleef rukken, zou

Vivien de zwarte leren stoelen onderkotsen. De vochtige lucht gleed langs Viviens blote schouders en sleutelbeen en speelde met de uiteinden van de losse paardenstaart die over de chiffonbovenkant van haar bandeaujurk van Zac Posen hing. Het briesje be-roerde de zoom van de gebloemde rok en streek langs haar boven-benen.

Het was drie jaar geleden dat ze voor het laatst thuis was ge-weest, en toen was ze maar zesendertig uur gebleven. Ze had een kort bezoek ingepland tijdens haar trip naar New York City, waar ze de première zou bijwonen van *End Game*, haar derde en laatste film in de *Raffle*-trilogie. De razend populaire dystopische films, gebaseerd op de al even populaire boeken, hadden Vivien Rochet van obscure bijrollen naar echte roem verheven. Op haar tweeën-twintigste was zij uit duizenden hoopvolle actrices verkozen voor de rol van dr. Zahara West, archeoloog, moordenaar en revolutionair leider in de blockbusterfilms. Tegen de tijd dat de derde en laatste film drie jaar geleden was uitgekomen, had Vivien zes be-langrijke filmrollen en talloze televisieoptredens op haar cv staan. Haar ster op de Hollywood Walk of Fame lag vlak bij die van Charlie Sheen. Dat vond ze alleen maar toepasselijk, aangezien ze in het echte leven bij hem in de straat woonde.

Toen ze drie jaar geleden de stad was binnengereden, was ze een beetje verwaand geweest, gedreven door haar nieuw verworven succes en geld. Ze was net genomineerd voor een People's Choice Award, en ze hadden haar verteld dat van haar achttien centimeter lange Zahara-pop – de uitvoering met de metalen bikini – meer exemplaren waren verkocht dan van alle andere *Raffle*-poppen samen. Ze was toen naar Charleston teruggekeerd om haar moeder te helpen met een housewarmingfeest, en ze had zich heel wat gevoeld. Nu voelde ze zich het omgekeerde. Nu kwam ze naar huis om haar moeders begrafenis te regelen.

‘Je staat weer op de cover van de *Enquirer*. Ze hebben je blijkbaar gesnapt tijdens een vrijpartij.’

Nou en? Viviens perfect gevormde wenkbrauwen waren samen-geknepen en herinnerden haar aan haar hoofdpijn. Sarah deed ook maar gewoon haar werk. Of misschien probeerde haar assis-

tente haar aandacht af te leiden van de vreselijke afgelopen twaalf uur waarin haar leven aan flarden was gescheurd als filmbeelden op de vloer van de montageruimte.

Twaalf uur geleden had ze nog appletini's gedronken op een uitbundig feest in Mulholland Drive en gedaan alsof ze de laatste nieuwtjes en roddels van Hollywood wilde horen. Uitnodigingen scoren en gezien worden op feestjes van beroemdheden hoorden bij het vak. Naar fotografen lachen en op de foto gaan aan de arm van mannen als Christian Forsyth was goed voor Vivien's carrière, ook al was hij de saaiste man op aarde en zag ze hem totaal niet zitten.

Twaalf uur geleden draaide haar leven om de juiste filmrollen en gezien worden met de juiste mensen. Twaalf uur geleden had ze de rol gespeeld van de betoverende Vivien Leigh Rochet. Actrice. Filmster. Lekker ding.

De camera draait. Door Sarah's plotselinge verschijning op het feest had Vivien kunnen weten dat er iets aan de hand was, maar ze had iets te veel cocktails op een lege maag gedronken om daaraan te denken. Als ze niet dronken was geweest, had ze de zorgelijke blik in de blauwe ogen van haar assistente misschien opgemerkt. Dan was ze iets beter voorbereid geweest op het moment dat Sarah op haar afkwam en het onmogelijke in haar oor fluisterde.

Haar mama was dood. Twaalf uur later wist Vivien nog geen echte details. Ze had gehoord dat het ambulancepersoneel haar thuis had geprobeerd te reanimeren, maar dat ze op weg naar het ziekenhuis was overleden. Het leek een natuurlijke dood te zijn. Natuurlijk? Niets van wat in de afgelopen twaalf uur was gebeurd, voelde natuurlijk, en Vivien kon nauwelijks ademen door de pijn en het schuldgevoel.

'Het zal wel beter verkopen dan de gebruikelijke anorexiaverhalen.'

Macy Jane Rochet was dood en nepverhalen in roddelbladen leken zo onbetekenend. Zo stom. Er was een tijd geweest dat mensen niet genoeg interesse in Vivien Rochet hadden gehad om haar naam af te drukken, laat staan om hele verhalen over haar te ver-

zinnen. Een tijd dat ze een moord zou hebben gedaan om in de bladen genoemd te worden en foto's van haarzelf op de covers van tijdschriften te zien. Nu was haar moeder dood en leek Vivien's leven ineens stom en oppervlakkig.

En ontzettend leeg.

Voordat Sarah gisteravond ineens was opgedoken, was alles in Vivien's leven zo duidelijk geweest. Zo gepland. Ze was een grote ster die op wereldfaam afstevende. Nu was alles wazig en zat haar hoofd vol met pijn en cafeïne en drank. Ze kon amper denken, en er was de afgelopen twaalf uur zoveel gebeurd dat ze niet eens wist of het zondag of maandag was.

Het moest zondag zijn. Misschien. 'Welke dag is het?'

Zonder op te kijken antwoordde Sarah: '6 juni.'

Vivien haalde een zonnebril uit haar rode Kelly-tas. Ze zette het zwarte montuur op en leunde met haar hoofd tegen de hoofdsteun. Dat was geen duidelijk antwoord op haar vraag, maar het moest zondag zijn. Het feest was zaterdagavond geweest. Was dat nog maar gisteravond? Er leek veel meer tijd voorbij te zijn gegaan sinds ze het nieuws over haar moeder had gehoord.

Haar moeder was aardig en vriendelijk, tenger en mooi geweest. Ze was ook lastig en vermoeiend geweest en soms knettergek. Vivien had zich talloze keren voor haar gegeneerd. Met haar onvoorspelbare pieken en dalen. Haar uitzinnige vreugde op de ene dag en haar grote wanhoop op de volgende dag. Haar grote dromen over een lang en gelukkig leven en haar problemen met mannen. De grond onder haar voeten bewoog als de getijden, veranderlijk, onvoorspelbaar, en liet de mensen om haar heen rusteloos en uitgeput achter. Maar zelfs in haar moeilijkste momenten was het nooit moeilijk geweest om van haar te houden. Niet voor Vivien, want ongeacht de pieken en dalen en onberekenbaarheid, had ze altijd geweten dat haar moeder meer dan wie ook van haar hield. Zonder oordeel. Zonder verwachtingen. Met een warme, gulle liefde uit haar grote hart.

Macy Jane was niet perfect geweest, maar ze had haar best gedaan om voor Vivien te zorgen. Toen ze tekortschoot, was Vivien's omi Roz te hulp geschoten. Nadat omi Roz was overleden, had

Vivien voor zichzelf gezorgd. Ze had ook voor haar moeder gezorgd. Het was zij tweeën tegen de wereld geweest. Samen.

Altijd.

De Escalade nam een van de laatste afslagen en reed het hart van de Heilige Stad Charleston binnen, waar kerktorens oprezen onder de regenwolken die zo typerend waren voor de maand juli. De SUV reed via Meeting Street naar de haven, naar klinkerstraten met dwergpalmen en frangipanes. Naar de verfijnde pracht en praal ten zuiden van Broad Street. Vivien was te midden van de elite opgegroeid. Midden tussen de oude families met oude familienamen. Namen die teruggingen naar de oprichting van de St. Cecilia Society en ouder waren dan de oorspronkelijke dertien koloniën. Ze was opgegroeid tussen de ‘gegoede families’, maar ze had er nooit bij gehoord. Naar haar ‘volk’ werden geen steden of bruggen of golfbanen vernoemd. Haar ‘volk’ moest hard werken om rond te komen en haar familiestamboom leek meer op een sprieterige struik dan op een statige eik.

‘Linksaf op Tradd Street,’ zei ze tegen de chauffeur. ‘Dan weer links op East Bay.’ In plaats van terug te rijden naar het enige thuis dat ze de eerste achttien jaar van haar leven had gekend, reed de SUV naar een straat waarin ieder huis in een andere, felle kleur was geschilderd. Haar moeder had eens gezegd dat de huzen haar deden denken aan snoepjes en dat ze wel in een lekker huis wilde wonen. Drie jaar geleden had Vivien het roze snoep-huis voor haar moeder gekocht, zodat ze gelukkig kon zijn en nooit meer in iemands achtertuin hoefde te wonen.

‘Ervoor is prima,’ zei ze, en de Cadillac kwam naast de stoep-rand tot stilstand. Ze stopte haar flesje water in haar tas en wachtte tot de chauffeur haar portier openmaakte zodat ze kon uitstappen. Van onder de rand van haar brede hoed keek ze omhoog naar het roze stucwerk, en de drie verdiepingen met witte raamkozijnen en grijze luiken. Een regendruppel landde op haar blote schouder en trok in de stenen rond haar zwarte, tien centimeter hoge hakken. De enige keer dat ze in het rijtjeshuis was geweest, had haar moeder opgewonden aanwijzingen staan geven aan bloemisten en cateraars. Haar moeder had echt gelukkig geleken, en

Macy Jane in een gelukkige bui was altijd aanstekelijk – als je niet dacht aan de trieste bui die erop zou volgen.

Een dag eerder waren er diverse meubelstukken bezorgd, en Vivien en haar moeder waren druk bezig geweest met het verwijderen van het plastic van de bank en stoelen in de statige zitkamer en de kleine eettafel met stoelen in de keuken. De verhuizers hadden een elizabethaans hemelbed en een antiek Aubusson-tapijt uitgeladen die Macy Jane op een veiling had gevonden. Vivien was niet verbaasd geweest dat haar moeder weinig had gedaan om het enorme huis in te richten voor de housewarming. Ze was een beetje geïrriteerd geweest, maar totaal niet verrast dat Macy Jane geen besluiten had kunnen nemen.

‘Ik hoef geen kamers vol spullen te hebben om een feestje te geven,’ had Macy Jane haar nonchalante houding ten opzichte van het huiseigenaarschap en het leven in het algemeen verdedigd.

Vivien zag daar wel een kern van waarheid in, en ze had geen moeite gedaan om haar moeder te vertellen dat het idee van het feest was dat ze met haar huis en ‘spullen’ indruk kon maken op haar vrienden. Een leeg huis maakte geen indruk.

Niet dat het iets had uitgemaakt. Het feest had plaatsgevonden in de besloten achtertuin en de cateraars hadden voor alles gezorgd, van tafels en stoelen tot mooi roze tafellinnen.

‘Is het altijd zo benauwd?’ vroeg Sarah terwijl ze samen met de chauffeur hun tassen uitlaadde.

‘Ja, mevrouw,’ antwoordde de chauffeur, die er geen problemen mee leek te hebben in zijn zwarte pak met stropdas. ‘Als het heeft geregend, wordt het minder.’

Vivien haalde een huissleutel uit haar tas en stapte de portiek in. Haar hand trilde toen ze de deur van het slot deed en openduwde, min of meer hopend dat ze haar moeder met gespreide armen zou zien staan. ‘Laat me mijn lieve meisje eens een knuffel geven,’ zei ze altijd met haar zuidelijke tongval. In plaats daarvan was de hal donker en leeg. Haar moeder was hier gestorven. Hier ergens.

Er rolde een traan over haar wang en ze zette haar zonnebril en hoed af. De lijkschouwer had nog geen doodsoorzaak vastgesteld. Hij had alleen gezegd dat het een natuurlijke dood leek. Ze liep de

zitkamer in, maar bleef plotseling stilstaan en keek met betraande ogen om haar heen. Er lagen witte lakens over de meubels en de rest was bedekt met een dikke laag stof. Het Aubusson-tapijt lag opgerold voor de haard en iemand had de mahoniehouten schoorsteenmantel uit elkaar gehaald. Vivien knipperde met haar ogen, alsof ze niet kon geloven wat ze zag. Toen ze haar moeder vorige week sprak, had ze niet gezegd dat de vloeren werden geschuurd en de schoorsteenmantel was weggehaald. Ze had helemaal niets verteld over klussen in huis. Maar ze had ook niet verteld dat ze zich ziek voelde. Ze had sowieso niet veel verteld, behalve dat ze zich had ingeschreven voor Zumbalessen voor ouderen en dat ze hoopte dat ze zich niet ‘in het zweet zou moeten werken.’ Vivien had gezegd dat dat juist de bedoeling van Zumba was.

Vivien veegde haar wangen droog en zette haar tas op de afgedekte bank. Ze had zoveel vragen, en hoe meer ze om zich heen keek, hoe meer er in haar opkwamen. Ze liep langs de wenteltrap en door het licht dat door de koepel boven naar binnen viel. De eetkamer en leeskamer waren nog net zo leeg als de laatste keer dat ze hier was. Er hingen geen handdoeken in de badkamer, en de kleine tafel en vier stoelen stonden nog precies zoals ze twee jaar geleden in de keuken waren neergezet.

Er lag een zak appels op het granieten aanrechtblad en een thermoskan en glas stonden omgekeerd op een theedoek, alsof ze net waren afgewassen en zo waren neergezet om te drogen.

‘Het lijkt erop dat je moeder aan het verbouwen was,’ zei Sarah toen ze de keuken in liep.

‘Het is zo vreemd.’ Vivien maakte de koelkast open. Leeg, op een blikje Coca-Cola en een zak wortels na. Oude, verrimpelde wortels.

‘Jakkes. Wil jij iets eten?’ vroeg Sarah terwijl ze kasten en laden openmaakte en weer dichtdeed. ‘Ik kom om van de honger.’

De gedachte aan eten gaf Vivien buikpijn, van verdriet of de kater, dat wist ze niet zeker. Misschien wel van allebei. ‘Heb je iets gevonden?’

Sarah schudde haar hoofd en stapte de provisiekast in. ‘Hier staan alleen een doosje thee en wat kopjes.’ Ze kwam terug en

pakte haar telefoon. ‘Ik kan even bellen en iets laten bezorgen. Daarna wil ik in bad en even slapen.’

Sarahs honger en bad en slaapje waren meer dan Vivien aankon. De verantwoordelijkheid drukte zwaar op haar schouders. Ze had te veel te doen en om over na te denken. Ze wilde gillen en ergens tegenaan slaan. Ze wilde in mama’s bed kruipen en de geur van haar moeders haren op het kussen opsnuiven. Ze wilde tranen met tuiten huilen tot haar hoofd net zo leeg was als haar ziel.

‘Ik heb een beter idee. Zoek een hotel in de buurt en ga daar naartoe.’ Ze wilde huilen tot ze helemaal op was. Ze wilde alleen zijn, en het verbaasde haar niets dat haar assistente niet eens probeerde tegen te stribbelen. Sarah was dol op roomservice en een bar bij een zwembad. Ze gaf Sarah een creditcard en twintig minuten later zwaaide ze haar assistente uit toen die met haar koffer naar een wachtende taxi liep.

Enmaal alleen in haar moeders snoepluis liep Vivien naar de openslaande tuindeuren en keek ze naar het stenen terras waarop regendruppels zichtbaar werden. De laatste keer dat ze in de schaduw van het kaasjeskruid had gestaan en de zoete geur van camelia’s had geroken, had haar moeder nog geleefd, met een energie die haar ogen deed oplichten en haar liet ronddartelen als een kolibrie.

‘Mama, straks ben je al moe voordat er iemand is,’ had Vivien haar gewaarschuwd toen ze de tuin in was gelopen nadat ze had gedoucht en een toepasselijke gebloemde jurk en gele pumps had aangetrokken en een gele hoed had op gezet.

Haar moeder keek op van een fles Moët & Chandon-champagne, roze natuurlijk. ‘Als iedereen die heeft gereageerd komt opdagen, zijn we met een gezellige groep.’ Macy Jane was van hoed tot hoge hakken in het roze, zodat ze bij haar huis kleurde.

‘Waarom zouden ze niet komen?’

‘Het is bloedheet. Sommige van de dames willen misschien liever in hun zelf gekochte koelte blijven.’ De kurk plopte uit de fles en vloog over de tegels waarna hij terecht kwam in een border met rode vlijtige liesjes. ‘Zag je dat? Je omi zei altijd dat vliegende kurken geluk brengen. Hoe verder hij knalt, hoe meer geluk.’